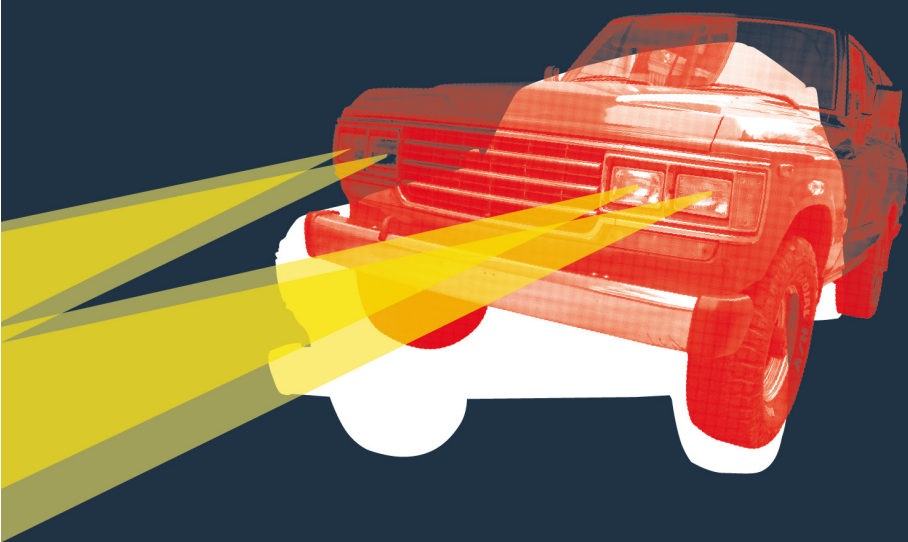

Hank Steinberg

Mimo dosah

FLEET

Hank Steinberg

Mimo dosah

Hank Steinberg
Mimo dosah

Copyright © 2013 by Hank Steinberg
Translation © Štěpán Dudešek, 2014

ISBN 978-80-7473-215-7 (PDF)

Pro moji K, která mi dala L a V a také všechno ostatní

Část I – Počátky

Východní Uzbekistán, 2005

Charlie Davis si zapálil toho dne už x-tou cigaretu a dupnul na brzdu potlučené Toyoty Land Cruiser, aby mohl promluvit na těžce ozbrojené muže v šedých uniformách.

Ten den už to byla čtvrtá vojenská kontrola za posledních sto kilometrů, se kterou se museli Charlie a jeho průvodce vypořádat. Pro Faruze to nebylo nic mimořádného, jen další z mnoha nepříjemných omezení, která musel jako nedobrovolný občan Republiky Uzbekistán snášet. Pro Charlieho, amerického občana, jenž zde strávil už téměř dva roky, nepřestávala být přítomnost vojáků zdrojem nekontrolovaného pobouření.

„Doklady!“ přikázal mrzutý mladý voják a ledabyle namířil svůj *AK-47* na Charlieho hrud.

Charlie předal svoji dokumentaci – americký pas, novinářský průkaz a padělané vnitrostátní vízum, které mu obstaral všestranný přítel Faruz.

Mladý voják zkoumal dokumenty déle, než se zdálo nutné, načež zabručel: „Ty být novinář“. V angličtině měl silný přízvuk, ale jeho tón by byl jednoznačný v jakémkoliv jazyce. Nebyla to otázka, ale obvinění.

„Ty umíš číst,“ zavtipkoval Charlie a doufal, že pohled plný nepřátelství ještě umocní sarkasmus v hlase.

„Co ty dělat ve Ferganská kotlina?“

„Kamarádi nás pozvali na *plov*.“

Charlie ucítil, jak vedle na sedadle jeho společník nervózně poposedl. Faruz totiž nesnášel, když tohle

dělal, když věci zbytečně komplikoval. Ale Charliemu to bylo jedno. Hleděl na vojáka očima plnými vzdoru. „Chcete, abych brnkl na americký konzulát, abyste si tam o tom mohl s někým popovídat? Klidně to udělám.“

Voják se na něj zkoumavě podíval. Nechtěl si s Charliem lámat hlavu. Vrátil jim dokumenty a neochotně mávl, že mohou jet dál.

Charlie zařadil rychlost a dupnul na plyn, až vojáka ohodila hlína odlétající od kol.

„Jako kovboj,“ poznamenal suše Faruz a taky si zapálil cigaretu.

O půl hodiny později už vystoupali do strmého kopce a vjeli do pohraničního městečka Radgovir.

„Nelíbí se mi to tady,“ řekl Faruz. V jeho přízvuku se mísila uzbečtina, ruština a americká angličtina. „Ani za mák se mi to nelíbí.“

Ani Charliemu se to nelíbilo. Ale teď to v žádném případě nevzdá. Tři dny jim trvalo se sem dostat. Tři dny po cestě, která kdysi bývala Hedvábnou stezkou, z hlavního uzbeckého města Taškentu, po stále děravějších a nebezpečnějších silnicích, přes desítky nepřátelských kontrolních stanovišť, až do hornatého kraje, kde se obyvatelstvo zdálo s každým ujetým kilometrem chudší a mrzutější.

Ještě nedávno byl Uzbekistán prosperující zemí Sovětského svazu, známou pěstováním bavlny a hedvábí, těžebním a výrobním průmyslem. Po rozpadu Sovětského svazu se však rozpadl i exportní monopol a s ním se vytratily i speciální výhody. Dnes byl Uzbekistán zchátralou rozdělenou lenní zemí, kterou ovládal jediný muž, Islam Karimov, bývalý sovětský aparátčík, který využil rozpadu SSSR, aby uchvátil moc v zemi, přivedl ji na buben a aby si on a jeho nohsledi namastili kapsu. Radgovir kdysi býval významnou zastávkou na Hedvábné stezce mezi Samarkandem a vysokými prů-

smyky pohoří Hindúkuš. Jenže stezka upadla v zapomnění před mnoha staletími, dávno před tím, než sem přišli Rusové, a Radgovir se tak stal nevýznamným malým bodem na hranici s Kazachstánem, jen izolovaným útočištěm pašeráků a zlodějů.

Už jen vydat se sem představovalo nebezpečí, jenže Charlie věděl, že jestli nenajde ženu, kterou hledají, ztratí jedinečnou příležitost prokázat, co je uzbecká vláda skutečně zač. A právě to byl rozhodnutý udělat od chvíle, co vkročil do této bohem zapomenuté země.

Když se přiblížili k centru městečka, ječivé kvílení muezzina zrovna svolávalo místní k modlitbě. Jeho hlas byl zesílený tlampači zavěšenými ze šikmého minaretu, který jako by se nad vším skláněl.

„Tady doleva,“ řekl Faruz a mžoural přitom do pomáčkané sovětské vojenské mapy.

Charlie zahrnul do úzké mezery mezi dvěma domy, která se těžko dala nazvat uličkou, natožpak ulicí. Skupinka podvyživených dětí si hrála s plastovými zbraněmi; střílely po sobě a teatrálně umíraly. Jakmile spatřily blížící se auto, rozutekly se.

Ulička, která byla tak úzká, že boční zrcátka auta občas škrábla o zeď, se klikatila mezi domy, které vypadaly, že se o ně dlouhá léta nikdo nestaral.

„Tady zastav,“ řekl Faruz a ukazoval přitom na načervenalé dveře.

Charlie vypnul motor a pomalu vystoupil z auta. Po dlouhé a jednotvárné cestě měl ztuhlé nohy. Jeho průvodce zabouchal pěstí na poškrábané dveře kaštanové barvy.

Uběhla minuta.

„Myslel jsem, že tu mají být,“ řekl Charlie.

Dveře se otevřely dřív, než mohl Faruz odpovědět. Ve dveřích stál chlapec s namířenou brokovnicí. Jedno oko měl zakalené, druhé jasně zelené.

„Hej!“ vykřikl Faruz. „Dej to laskavě pryč!“

Charlie rychle odhadl chlapcův věk na dvanáct nebo třináct let a bylo mu jasné, že navzdory přísnému pohledu musí být k smrti vyděšený. „Tvoje matka nás požádala, abychom přijeli,“ ujistil ho Charlie bezchybnou ruštinou. „Přijeli jsme se podívat na tvého bratra.“

Celou patovou situaci rozhodl až úsečný ženský hlas.

Chlapec v tichosti poodstoupil a nechal Charlieho a Faruze vejít na dvorek. Uprostřed těsně ohraničeného prostoru bublala malá kašna s popraskanými dlaždicemi. V jednom rohu rostl pokroucený fíkovník. Seděla pod ním malá, znavená postava; temné, sklopené oči, vrásčité obličej osvětlený posledními paprsky zapadajícího slunce. Vypadala asi na šedesát. Charliemu bylo jasné, že tady to pravděpodobně znamená, že jí může být kolem čtyřiceti.

„*Salam alejkum*, Palonči Ursalova,“ pozdravil ji s rukou na srdci Charlie.

„Říkal jste, že přijedete včera.“ Mluvila uzbecky a obracela se přímo na Faruze.

Charlie věděl, že aby si ji získal, aby prolomil hráz nedůvěry, musí odpovědět právě a jenom on. Taky mu bylo jasné, že hodně pomůže, pokud na ni bude mluvit jejím rodným jazykem, ačkoliv určitě mluvila plynně rusky stejně jako on.

„Omlouvám se,“ řekl Charlie lámanou uzbečtinou. „Jak jistě víte, cesta z Taškentu může být nevyzpytatelná.“

Nechápavě se na něj podívala a Charlie si okamžitě uvědomil svoje faux pas. Tato žena v Taškentu nikdy nebyla. Nikdo z této oblasti tam nebyl. Nemohla vědět, jaká je cesta, ani jak dlouho trvá. Naštěstí si zachovala svoji důstojnost, a než aby to přiznala, přešla jeho poznámku pouze odevzdaným pokrčením ramen. Nato se obrátila k chlapci a poručila mu přinést čaj.

Ten zašel do malého domku a na kohosi tam zavolal. Zatímco doznívaly poslední tóny muezzinova volání, Charlieho oči si pomalu zvykaly na chřadnoucí večerní světlo a on si začal být vědom slabého, nepříjemného pachu, který se linul odněkud za jeho zády. Uvědomil si, že vychází z něčeho, čeho si sotva všiml, když vcházel. Přikryté bílým prostěradlem to leželo v nejvzdálenějším rohu dvorku. Podíval se na Faruze. Oba věděli, co tam leží.

Přišla malá, sotva čtyřletá holčička a přinesla zohýbaný hliníkový táč. Nesla na něm talířek mandlí a datlí a taky dvě naprasklé skleničky s tmavým, vařícím čajem.

Charlie začal pomalu nápoj usrkávat a popálil si přitom jazyk. V Uzbekistánu nebylo nikdy moudré hnát se zbytečně dopředu. Nakonec přece jenom položil čaj a řekl: „Povězte mi o synovi.“

Žena pohlédla na Faruze. Průvodce s ujištěním přikývl a žena spustila: „Odvezli ho před čtrnácti dny. Když mi ho vrátili...“ Její oči letmo pohlédly k prostěradlu v rohu. „Když mi ho vrátili, řekli, že spadl ve vězení ze stoličky.“

„Co se stalo doopravdy?“ zeptal se Charlie.

Váhavě pozorovala svého chlapce, který dřepěl ve dveřích do domu.

„Mám dva syny. Nechci, aby také Salim spadl ze stoličky.“

„Rozumím vám.“ Charlie se naklonil dopředu. „Jenže tady máme možnost něco udělat, dát této tragédii nějaký význam. Když se nikdo nebude snažit tuto zemi zlepšit, nikdy se nic nezmění.“

Palonči Ursalova pozorně zkoumala svého přeživšího syna. Třásl se jí ret; emoce už jen vytrysknout ven. Ale potom se její výraz změnil v nehybnou masku. Vstala, přešla do rohu, klekla si k bíle přikryté postavě a položila ruku na přehoz.

Chvíli váhala, pak se otočila a probodla Charlieho pohledem, jako by byl právě on zodpovědný za to, co leželo u jejích nohou. Jedním rázným, hněvivým škubnutím látku strhla.

Faruz se okamžitě otočil a vydal zvuk, jako by ho někdo udeřil do krku. Charlie sice pracoval jako zahraniční zpravodaj celá léta a za tu dobu viděl spoustu hrozných věcí, Somálsko, Afghánistán, Burundi, Jemen... ale tohle bylo opravdu strašlivé.

Ležel tam mladý, sotva dospělý muž. Vypadal, že ho něco roztrhalo na kusy. Neměl genitálie. Z hrudi mu jako zčernalý pahýl trčelo žebro. Jednu nohu měl v kolenní zkroucenou, takže špička směřovala dozadu. Druhá noha ležela oddělená od těla, vazivo zplihle viselo okolo lesklé hlavice kyčelního kloubu. Chybělo mu jedno ucho. Pravděpodobně mu ho utrhli kleštěmi. Obličej měl zřízený k nepoznání.

„Panebože,“ zašeptal Charlie.

„Studoval techniku na univerzitě,“ řekla žena. „Nikdy nikomu neublížil. Nikdy se neangažoval proti vládě. Nedělal problémy.“

Charlie si odkašlal. „Víte tedy, proč ho zatkli?“

„Někteří jeho kamarádi ze školy se angažují, to ano. Ale můj chlapec ne. Ten nikdy.“

Vždy když šlo do tuhého, zachoval Charlie profesionalitu a chladnou hlavu. Snažil se udržet si odstup a pečlivě zkoumal tělo do těch nejmenších detailů. Nakonec ho ale ta hrůza přemohla a musel odvrátit zrak.

Faruz dřepěl na druhé straně dvorku, držel se za hlavu a zcela očividně se třásl. Mladší syn, Salim, stál ve dveřích, ústa sevřená hněvem a žalem. Po tvářích mu tekly slzy.

Charlie se znovu podíval na matku truchlící nad svým mrtvým synem.

„Doufám, že chápete, že budu potřebovat fotky,“ řekl jemně.

Pro muslimy jakékoliv zobrazování lidského těla znamenalo problém. Podle tradice bylo v islámském světě umění znázorňující lidské tělo zcela zakázáno. Fotografovat takto jejího syna nebylo pouhým porušením pravidel, bylo to něco horšího. Byl to důkaz hluboké neúcty k Bohu.

Palonči Ursalova se pomalu zvedla a podívala se na Charlieho. V jejích očích uviděl neskrývané opovržení. Možná dokonce nenávisť. Ale přes veškerý svůj hněv věděla, že to tak musí být.

Se vzpřímenou hlavou a s vyrovnaným výrazem potichu zašla do domu a neslyšně za sebou zavřela dveře. Chvilí nato se ze své zárodečné polohy zvedl i Faruz a vycupital ven do uličky.

Charlie zůstal sám s mladším synem, jenž stále dřepěl na druhé straně dvorku; jeho jediné zdravé oko pozorovalo každíčký Charlieho pohyb.

Pomalou a s vážností vytáhl Charlie fotoaparát a začal zohaveného mladíka fotit.

O tři týdny později

Demonstrace postupně zaplňovala Báburovo náměstí v srdci hlavního města místní provincie Andižanu a Julie Davisová už od rána rozdávala letáčky. Vše se zorganizovalo narychlo, pouze jeden den předem, aby se zabránilo jakýmkoliv represivním krokům ze strany až příliš bedlivé vlády. Přesto se tu sešel dav větší, než se dalo očekávat. Zatímco Julie pozorovala tisíce rozhněvaných a zanícených lidí, jak se hrnou na náměstí, uvědomila si, že celá událost nabírá na omamné, možná až děsivé síle. Přestože byla skoro v osmém měsíci těhotenství, nejradši by byla se svým mužem.

Zkontrolovala hodinky a znovu ho hledala očima v davu. S blond vlasy, širokými rameny a jakousi nepopsatelnou „americkostí“ by mělo být snadné ho najít. Konečně ho zahlédla, jak se s Faruzem proplétá mezi zástupy demonstrantů. Když ji uviděl, zamával jí, pomalu se přišoural a místo pozdravu ji vášnivě políbil na rty.

„Prošvihl jsem něco?“ zakřenil se.

„Jenom začátek revoluce,“ odvětila pyšně.

Charlie s úžasem pozoroval scénu před sebou. „Musí tady být aspoň deset tisíc lidí.“

Uprostřed náměstí stála jezdecká socha muže v turbanu. Byl to slavný uzbecký sultán Bábúr, zde vyobrazený v křiklavém stylu socialistického realismu. Na podstavci z růžové žuly stál mladík a hulákal pronikavou uzbečtinou do megafonu.

Julie viděla, že Faruz vše fascinovaně pozoruje. V jeho očích se mísil strach s nadějí. Rozhodla se trochu ulevit jeho nepokoji. „To nic není, Faruzi. Jen pokojná demonstrace.“

Faruz se na ni nedůvěřivě podíval. „Neměla bys tady být.“ Ukázal na její zvětšené břicho. „Ne, když čekáš chlapec.“

Cítila, že se na ni dívá i Charlie, a věděla přitom, že si myslí to samé.

„Kdyby to chtěla vláda zarazit, už by to dávno udělala,“ řekla sebejistě.

Faruz se podíval na Charlieho. „Někde by tu měli být moji bratrance. Půjdu je najít.“ Charlie poplácal Faruze po rameni a ten zmizel v rostoucím davu.

Julie stiskla Charliemu ruku, zatímco se se soustředěným výrazem rozhlížel kolem. Jeho modré oči hledaly detaily, které by mohl použít pro svůj článek. Pro ni představovalo být tady na shromáždění pouze možnost být součástí rodícího se demokratického hnutí v zemi, která nutně potřebovala znovu získat zpět práva a svobody pro svůj lid.

Julie sem přišla před čtyřmi lety spíš jen z legrace. Coby produkt anglické elity se již dávno rozhodla, že nechce žít jako její rodiče, jen samolibě sedět na vrcholku anglické společnosti. Měla možnost udělat něco pro zemi, která už dlouho potřebovala změnu, a rozhodla se toho využít. Poskytovala například pomoc drobným řemeslníkům v podobě mikroúvěrů a pendlovala mezi hlavním městem a okolními vesnicemi, kde se starala o humanitární projekty pro jednu londýnskou charitativní organizaci. Zakrátko zde našla nejen pocit naplnění, ale také si zdejší zem zamilovala. Cítila totiž, že zdejšímu lidu, kultuře i lepším zítřkům země hodně dala. A právě tady poprvé potkala a poté se i zamilovala do spřízněné duše, kterou si nakonec vzala za manžela.

Obdivně na Charlieho pohlédla a na chvíli se zamyslela, jaké mají oba štěstí. Mají jeden druhého, krásného chlapečka na cestě a mohou žít s pocitem, že mohou na světě něco změnit.

Julie ucítila hmatatelnou změnu v zápalu davu, jako by měl dorazit někdo velmi slavný a významný. Tu uviděla jít mezi zástupy lidu Ališera Byka, který byl jako vždy obklopen klikou svých poskoků a bodyguardů.

Julie a Byko spolu chodili na Cambridge, kde ho každý znal jako hýřícího syna jednoho z nejbohatších mužů Střední Asie. Ale Byko nebyl charismatickou osobností jen pro své bohatství a sebedůvěru. Měl vrozený pocit své vlastní moci, jeho slovo mělo velkou váhu a vyzařovala z něj aura přirozeného vůdce. Julie v něm už během studií viděla víc než ostatní a pustila se s ním do nepřilíš slibného románu. Jako snadno ovlivnitelná dvacítka se často nechala pohltit jeho uhrančivou, megalomanskou osobností, ale nakonec jí bylo jasné, že jejich vztah nebude mít dlouhého trvání. Po osmnácti bouřlivých měsících se jí elegantně podařilo, těsně před promocí, vyprostit se z jeho spárů. Teď po všech těch letech, když se vrátila do této země, se z bývalých milenců stali partneři v rostoucím hnutí za vysvobození uzbeckého lidu z temného období.

Když k nim Byko přišel a políbil Julii na tvář, pohledný obličej se mu červenal vzrušením. Potom stiskl Charliemu ruku a nestydatě se zeptal: „Vidíš, cos způsobil?“

„Já?“ odpověděl nepřesvědčivě Charlie.

„Všechno tohle jen kvůli tvému článku,“ trval na svém Byko. „Dovolil jsem si ho přeložit a vydat v samizdatu. Už několik dní je v oběhu. Velice působivé čtení, Charlie.“

„To se divím, že jsi tady, Ališere. Mohlo by to být pro tebe nebezpečné.“

Byko se jen usmál. „Karimov a jeho nohsledi se ti můžou na všechno vykašlat. Zajímá je pouze stav kont ve švýcarských bankách. Spojené státy a Británie se starají jen o své zdejší základny, aby mohly nasazovat vojáky do Afghánistánu. Prostě jsem se musel rozhodnout, na čí straně stojím, a rozhodl jsem se pro svou zem. Každopádně ti chci poděkovat. Tvůj článek to tu hezky rozdmýchal.“

„Obávám se, že v Americe se o to nikdo moc nezajímá.“

„Už jen to, že článek vydal významný časopis, dokazuje, že to není všem jedno. Teda ne jenom Julii.“ Poslední poznámku prohodil se šibalským mrknutím a Julie cítila Charlieho nervozitu. Malý záchvěv žárlivosti ho přiměl položit ruku Julii na bedra. Ale žárlivost jí starosti nedělala. Naopak, docela se jí to líbilo. Zejména když byla už v osmém měsíci těhotenství a ručička na váze se nepříjemně blížila sedmdesáti kilogramům. Majetnický zápal jejího muže tak byl velkou vzpruhou pro její hormonálně nevyrovnané ego.

Kdosi kousek opodál zavolal, pokynul Bykovi a ten se s teatrálním gestem omluvil a odešel.

„Pořád k tobě něco cítí,“ poznamenal Charlie.

„Už je to všechno tak dávno,“ povzdechla si Julie. „Je ženatý a já vdaná...“ Naklonila se k němu a políbila ho. „Díkybohu.“

Za chvíli už Charlie cvakal v davu jednu fotku za druhou. Vzhledem k tomu, že byl zkušený novinář, si většinou držel určitý odstup od událostí, jež zpracovával. Ale dneska byl plný očekávání. Lidová povstání už zažil, dokonce i v zemích více utlačovaných, než byla tato. Avšak cosi v odhodlání těchto lidí mu dávalo naději, že tady jde o víc než jen o jednorázový projev potlačovaného hněvu. Dnes by mohlo začít něco velkého,

něco historicky důležitého. A jak řekl i Byko, Charlie byl nedílnou součástí všech zdejších událostí.

Představa, že by snad mohl ovlivňovat, a ne jen dokumentovat dění kolem, ho naplňovala hrdoostí a vzrušením. A po svém boku by v takovou chvíli nechtěl mít nikoho jiného než Julii. Bylo mu už skoro třicet osm a za celou dobu, co je na cestách, nepotkal nikoho podobného. Odvrátil oči od foťáku a chvíli ji pozoroval, jak rozdává místním letáčky, směje se a žertuje s nimi plynou uzbečtinou. Ačkoliv byla odkojená kaviárem, uměla to s obyčejnými lidmi, dokázala s nimi rychle najít společnou řeč.

Jen tak z legrace na ni Charlie namířil foťák a udělal nepozorovaně pár snímků. Nějaká stará uzbecká žena jí zrovna hladila vypouklé břicho. Julie pohodila hlavou a zasmála se tím bezstarostným a bezuzdným smíchem, který ho naprosto dostal, když se poprvé poznali. Jako by její radost, samotná její životní síla, byla nakažlivá. Díky její přítomnosti byl schopen najít a rozpoznat své nejlepší já a tak si Julii zasloužit. Samozřejmě, někdy v ní její neutuchající optimismus a víra v lidstvo dokázaly vyvolat paličaté odhodlání, které nešlo nijak zlomit. Ruce staré ženy na jejím břichu to Charliemu jen připomněly.

Již dlouho se o tom hádali – Julie chtěla porodit tady, Charlie chtěl odjet do Londýna, kde si mohli být jisti tou nejlepší lékařskou péčí. Julie to vzala téměř jako morální záležitost. Odejít odsud a ukrýt se v Londýně by bylo, jak tvrdila ona, „bezcitné zamítnutí naší solidarity s tímto lidem“. Charliemu šlo jen o bezpečí své rodiny. Zastat se rozvojové země byla jedna věc, riskovat tady porod prvního dítěte bylo něco úplně jiného.

Viděl, že Julie dostala od stařeny jako dárek podomácku vyrobený náhrdelník. Šlo o tradiční symbol

šťěstí pro těhotné ženy. Julie se vděčně usmála a položila si ruku na srdce. Všiml si, že se jí v koutku oka třpytí slza, což mu připomnělo, že se v ní začínají probouzet mateřské pudy. Pomyslel si, že nakonec by tyto pudy mohly potlačit veškeré její politické a morální námitky a on jejich spor ještě vyhraje. Tak jako tak mu zbývalo ještě pár týdnů, aby ji přesvědčil, a měl pocit, že jestli dnes půjde vše hladce, mohlo by ji to obměkčit.

Charlieho pozornost upoutal rostoucí hukot v davu a hned mu bylo jasné, co se děje. Byko se chystal vylézt na sochu. Charlie rychle přiběhl k Julii. „Fakt chce udělat to, co si myslím?“

„Už to tak vypadá,“ odpověděla v úžasu.

Charlie věděl, že mezi Julií a Bykem zůstaly nějaké zbytky citů, a přesvědčoval se, že o nic nejde. Ale když se nad tím zamyslel, Julie si mohla vybrat spoustu jiných zemí, kde mohla „konat dobro“, jenže ona se rozhodla přijít zrovna sem.

Co se Byka týkalo, byl pro Charlieho tak trochu záhadou. Jeho otec byl sovětský vládní úředník a přítel prezidenta Karimova. Po rozpadu Sovětského svazu si Byko starší bezohledně nahrabal v těžebním a energetickém průmyslu a stal se miliardářem. Když zemřel, odkázal veškeré své impérium synovi. Jenže Byko mladší byl z docela jiného těsta. Získal vzdělání na Cambridge a západní kulturu přijal téměř za svou. Ališer sice nebojoval s Karimovým režimem otevřeně, svým vlastním tichým způsobem však pro své spoluobčany vykonal mnoho.

Háček byl v tom, že v Uzbekistánu si člověk neudržel své miliardy tím, že by píchal do vosího hnízda. Byko si počínal velmi mazaně, znal své meze a věděl, co si může dovolit a co ne. Takže už pouhá jeho přítomnost na shromáždění představovala odklon od jeho zvyklostí a pořádků. Teď navíc hodlal pronést projev na

veřejnosti, což byl extrémně riskantní, někdo by mohl říct pošetilý krok.

Jenže světe div se, mladík, co před chvílí řečnil, miliardáře objal a seskočil dolů k lidem, zatímco se Byko chopil megafonu. Na chvíli všechno utichlo.

„Jmenuji se,“ zařval do tlampače, „Ališer Byko!“

Dav odpověděl mohutným burácením. Byka znal v Uzbekistánu každý. Byl v podstatě něco jako rocková hvězda. Jestliže se veřejně postavil za toto rodící se povstání, musel být jistě úspěch nadosah.

Charlie zamířil svůj výkonný teleobjektiv na sochu Bábura a miliardáře několikrát vyfotil.

„Mnozí z vás vědí, že můj otec byl jedním z nejbohatších lidí v zemi. Když zemřel, zdědil jsem po něm vše. Pokoušel jsem se věci změnit, zavést spravedlivé pořádky ve svých firmách, a skutečné a opravdové volby do oblastí, které mě podporují, reformovat normy v dolech na těžbu zlata, poskytnout slušné pracovní podmínky všem svým zaměstnancům. Jenže na každém kroku se mě naše vláda snažila zastavit.“

Zas a znova slyšíme sliby o reformách, ale vše je pořád při starém. Já nechci žít v takové zemi. Nechci, aby můj syn vyrůstal v takové zemi.“

Když Byko ukázal na kohosi v davu, spustil se bouřlivý potlesk. Byla to hezká mladá žena, stojící u obrubníku. V náručí držela tříletého chlapečka. Přes hlavu měla šátek, ale jinak byla oblečená podle západní módy. Charlie ji ihned poznal; byla to Bykova žena Daniella.

Když potlesk utichl, ozvalo se náměstím hluboké burácení.

Charlie natahoval krk. I Byko se začal ohlížet.

Na náměstí se pomalu valila řada pancéřových tanků. Na střeše každého seděl voják s těžkým kulometem.

Charlie se rychle otočil za Julií; jeho srdce bilo o závod. „Musíš odsud pryč,“ skočil jí do řeči dřív, než ze

sebe mohla vykoktat nějakou námitku. „Na nic si nehraj, Julinko.“ Ukázal na nedalekou správní budovu. „Tam se schovej. Utíkej. Hned.“

Julie dovedla být paličatá, ale dobře věděla, že nemá smysl se s ním hádat, když nasadil takový tón hlasu. Přesto ho nechtěla opustit, aniž by sama něco řekla. Pevně ho drapla a donutila ho podívat se jí do očí. „Hlavně ty si na nic nehraj.“

„Neboj,“ slíbil. „A teď běž!“

Ruce jí sjely z jeho ramen a konečky svých prstů se přitom dotkla jeho, jako by ho chtěla ještě jednou naposled držet za ruku. Ale Charlie už se otočil a směřoval za svou prací.

Julie se konečně prodrala davem ven a zaplula do správní budovy na rohu náměstí. Rozhlédla se a uviděla, že se nachází v rohu temného vestibulu s vysokým stropem. Celý velký prostor zel prázdnotou.

V hrobovém tichu si ihned všimla obrovských nástěnných maleb – svalnaté ženy s šátky na hlavách sbíraly bavlnu a kolem nich mocní reci řídili traktory. Celý výjev byl jakousi komiksově přehnanou poctou tvrdě pracujícím lidu. Šlo o typickou groteskní propagandu, z které se Julii vždy zvedal žaludek.

Jenže tentokrát to nebyla morální pohoršenost, která jí způsobovala náhlé bolesti. Bylo to dítě.

Nechtěla Charliemu předtím nic říkat, ale už od rána cítila bodavou bolest, jako by se jí v těle zadržávaly rybářské háčky.

Tentokrát to bylo výrazně horší.

Falešné kontrakce. První bolesti. Nic jiného v tom není. V žádném případě nebude rodit dneska. Byla si tím jistá.

Když bolest konečně ustoupila, Julie se zvedla a vykoukla ze dveří. Charlie balancoval na tenkém stožáru.

Když uviděla jeho foťák, bylo jí jasné, že tam vyšplhal, aby měl lepší výhled. Charlie získal rovnováhu a začal fotit dění pod sebou.

Pocítila hřejivou hrdost. Většina západních zpravodajů na Středním východě ignorovala to, co se dělo v Uzbekistánu. A ti, kteří byli v Taškentu, byli přízdi-sráči – příhodný americký výraz, který se naučila od Charlieho – na to, aby se vydali sem do zapadlých částí Uzbekistánu a podali zprávu o tom, co se tu děje. Navzdory vzájemné vzdálenosti cítila Julie hluboké, hřejivé souznění se svým mužem. Prožijí spolu úžasný život.

Tělem jí projela další vlna bolesti. Teď už ucítila cosi vlhkého na noze. Na krátkou chvíli nemohla přijít na to, co způsobilo ten mokrý flek na jejích kalhotách. Potom jí to došlo... právě jí praskla plodová voda.

Bude rodit dneska. Bude rodit hned teď.

Pokusila se dostat se ke dveřím, ale skácela se v bolestech k zemi.

„Charlie!“ zakřičela, a držela se rukama za břicho.

A potom omdlela. Přes střechu hotelu na druhé straně náměstí se s burácením přehnal vrtulník. Charlie viděl, že je to typ Mil Mi-24 přezdívaný Laň. V otevřeném prostoru vrtulníku seděl muž s puškou s puškohledem. Nohy mu volně klimbaly ve vzduchu. Charlie udělal ještě několik fotek a pak upřel pozornost na Byka. Zdálo se, že si celou napjatou situaci náramně užívá, a prstem ukazoval na pochodující jednotky. „Vypadá to, že jsme konečně upoutali pozornost našeho velkého vůdce prezidenta Karimova.“

Charlie pozoroval blížící se tanky. Za nimi následovalo několik obrněných transportérů plných vojáků. Z prvního vozidla seskočil vysoký mladý důstojník s obrovskou čepicí a začal rozdávat rozkazy doprovázené mohutnou gestikulací. Z vozů se vyvalily jednotky,

ale neměly štítit, obušky a další prostředky na zklidnění davu, jak Charlie předpokládal. Měly lehké kulometry.

Charliem projel záchvěv strachu. Určitě neměli v úmyslu –

Než stihl dokončit myšlenku, důstojník zařval rozkaz, vojáci nabili zbraně a natáhli kohoutky. Charlie blíže zazoomoval na jednoho mladého vojáka. Z jeho obličejů vyzařovala chmurná rozhodnost, jak ládoval ostré náboje do zásobníku a poté namířil zbraň do davu.

Čas jako by se zastavil. Je to vůbec možné? Opravdu se bez jediného varování chystají střílet na neozbrojené civilisty?

Povyk v zástupu lidí utichl, jako by vycítili, co má přijít. Na chvíli zavládlo absolutní ticho, které narušoval jen volnoběh tanků.

Pak se ozval hlasitý povel důstojníka: „Palte!“

Charlie měl díky kvalitní čočce dobrý výhled na střelce. Ten přimhouřil jedno oko, zadíval se do mušky a stiskl spoušť.

Prásk!

Mladík vykulil oči, jako by ho zvuk pušky překvapil.

Charlie se snažil, aby měl neustále zaostřeno, aby zachytil v bezprostřednosti tohoto jímavého obrazu celistvost všeho, co má přijít. Ale kakofonie celého přívalu se nedala snést a Charlie sklonil foťák, aby mohl spatřit vše kolem. Celou dobu tajně doufal, že vojáci střílí gumovými projektily nebo nějakými jinými neškodnými prostředky na zklidnění davu.

Vřískoty děsu a agonie však zadupaly jeho naděje do země a jen potvrdily krutou pravdu.

Všichni vojáci spustili najednou střelbu, z níž se stal ohlušivý rachot smrti. Z vyvýšeného místa na pouliční lampě viděl Charlie čirý chaos. Lidé nevěděli, kterým směrem mají utíkat. Čelili střelbě odstřelovačů ze všech stran náměstí, a tak se hrnuli všemi směry.

Charlie věděl, že má možná ještě deset vteřin, než se bude muset dát na útěk. Také mu bylo jasné, že je tady jediným západním reportérem a musí proto získat co nejvíce snímků, aby zdokumentoval dnešní tragickou událost pro zbytek světa. Udělal několik fotek zoufalého davu a poté zazoomoval na zkrvavenou ženu, která za sebou táhla mrtvé tělo muže. Její obličej byl pokřivený nevěřičnou hrůzou. Poté vyfotil dítě sražené na zem, které zmizelo ve skrumáži dalších těl. Pak starého muže s turbanem; prostřelili mu hrud' a on padal k zemi jako loutka, které někdo přestřihl lanka.

A potom uviděl Byka, jak se prodírá masou lidí. I skrz čočku foťáku mohl Charlie cítit, že je Byko rozzuřený a zcela odhodlaný dostat se za každou cenu ke své ženě a synovi.

Charlie začal foťákem prozkoumávat dav. Nakonec zahlédl koutkem oka Daniellin modrošedý šátek a mohl na ni zamířit. Tiskla syna na prsou, obličej měla pokřivený strachem a křičela: „Ališere! Ališere!“

Náhle zmizela Charliemu z hledáčku.

Poupravil čočku a znovu ji našel. Byla na zemi a vypadala, jako by ji někdo přeložil; její tělo bylo podivně pokroucené jako papírová panenka, kterou někdo ohnul do anatomicky nemožného úhlu. Charlie nepozoroval žádné známky po střelném zranění, ale ani známky života. Prostě tam nehnutě ležela.

Pak Charlie spatřil chlapce. Bykův syn ležel pod svou matkou. Měl otevřené oči, pusou dokořán a hleděl k nebi.

Charlie přestal fotit a jen se díval skrz čočku, aby pochopil, co se to vlastně děje.

Když se mu dostala do záběru Bykova zoufalá tvář, bylo vše jasné. Vzal svou ženu a syna do náruče. Charlie viděl, že má bílou košili nasáklou krví. Byla to krev jeho rodiny. Tiskl si je na prsa a v zoufalství hlasitě zavyl: „Nééééé!“

Bylo to příliš intimní, příliš absurdní a příliš tíživé, než aby se Charlie vydržel dívat. Sklopil foťák a jakoby v mrákotách myslel na svou vlastní ženu. Na svého nenarozeného syna.

Musel se dostat pryč. A hned.

Svezl se dolů po kandelábru, zatímco po náměstí postupovali vojáci a bez přestání pálili do davu. Rychle se přibližovali.

Charlie se otočil a uviděl vstup do správní budovy, kde se schovala Julie. Ke dveřím to měl padesát metrů za předpokladu, že se dokáže proplést mezi zpanikařenými lidmi, kteří po sobě vzájemně šlapali, jak se zoufale snažili někde schovat.

Přehodil si foťák přes rameno, vrhl se do jednolité lidské masy a snažil se prorazit si cestu skrz. Náhle do něj někdo s velkou silou strčil z pravé strany. Kdosi ho na úprku srazil na zem. Dostal ránu kolenem do brady. Náhodný loket ho udeřil do spánku. Charlie padl na všechny čtyři. Fotoaparát se mu jen houpal na krku.

Nedostanou ho vojáci, jeho zkázou bude k smrti vyděšený dav. Ještě před malou chvílí byl sjednocený společnou nenávistí vůči režimu, a teď se zredukoval na nejnižší možnou formu lidskosti a každý jednotlivec se jen snažil zachránit si vlastní krk. Když se Charlie pokoušel sebrat a najít cestu ven, všiml si dívky, jak leží na zemi chycená do pasti stejně jako on.

Uprostřed všeho toho chaosu se jejich pohledy setkaly.

Její oči jako by volaly: „Pomoc!“

Přestože ho kopali, strkali a vráželi do něj, Charlie se k ní dokázal po kolenou doplazít.

Když ji zvednul do náruče, začala ječet a škrábat ho. Velké hnědé oči měla vypoulené hrůzou. Byla to krásná holčička, stará asi osm nebo devět let, takže už mohla nosit šátek přes hlavu. Ale její světle modrý šátek – nyní potřísněný rudou skvrnou, která k němu vůbec

neladila – jí sjel z hlavy a odhalil dlouhý vodopád černých vlasů. Teprve tehdy si Charlie uvědomil, že má prostřelenou hrud'. Dětská ústa se jí otvírala a zavírala, jako by chtěla něco říct, ale nevyšla z nich ani hláska.

„To bude dobrý, broučku,“ řekl v uzbečtině.

Dav se rozestoupil natolik, že mohl krátce zahlédnout správní budovu. Dveře byly stále dokořán.

Přes rameno se mu pohupoval foťák, kterým zachytil svědectví tohoto dne. Zvedl se i s raněnou dívkou v náruči a rozhodl se, že to ke dveřím zvládne.

Ušel pouze tři kroky, když jím otrásl náraz zezadu. Otočil se a uviděl podsaditého vojáka, který na něj mířil útočnou puškou. Až po chvíli si uvědomil, že právě dostal do ledvin ránu pažbou té zbraně. Voják se po něm znovu ohnal. Charlie instinktivně objal dívku, aby ji ochránil, a uskočil na stranu. Místo aby dostal přímý zásah do hlavy, puška ho pouze škrábla do obličeje. I přesto byl náraz dost silný na to, aby se mu zatočila hlava.

Charlie padl na kolena a snažil se přitom uchránit dívku před údery.

Jenže žádné údery nepřišly. Zdálo se to neuvěřitelné, ale voják odešel.

Budova byla už jen čtyřicet metrů daleko. Bylo to už dávno, co se Charlie proháněl po fotbalovém hřišti na univerzitě v Ohiu, ale stále měl v sobě rychlost navzdory kdysi zpřetrhaným vazům v koleni, které ukončily jeho sportovní kariéru. Jestliže za mlada běhal čtyřicet metrů za 4,6 vteřin, jak dlouho mu to bude trvat teď s dívkou v náruči? Deset vteřin? Možná dvanáct?

Pevně dívku sevřel a vyrazil vstříc bezpečí. Pokud to zvládne do otevřené náruče temnoty těch dveří...

Tři vteřiny.

Pět.

Temný obdélník se s každým dalším krokem zvětšoval.

Šest vteřin.

Polovina cesty za ním. Přinejmenším.

Sedm. Osm.

Už skoro...

Prásk.

Nejprve Charliemu problesklo hlavou, že si asi znovu natáhl vaz v tom mizerném kolenu. Ale poté, co ucítil palčivou bolest vystřelující do pravého boku, si uvědomil, že ho střelili.

Adrenalin v jeho těle na pár vteřin potlačil bodavou bolest a on tak mohl pokračovat dále, zaměřený jako laserový paprsek na svůj cíl v podobě dveří. Chybělo mu deset, možná patnáct metrů, když vtom se dostavila palčivá bolest, jako by ho do těla bodal doběla rozžhavený kus železa.

Zatímco jeho nohy těžce dopadaly na dlažební kameny, Charlie si odmítal připustit, co ta bolest znamená, a snažil sám sebe přesvědčit, že jde o něco, čím se může zabývat později, až bude uvnitř budovy.

V tom okamžiku ho střelili podruhé.

Noha proražená těsně pod zraněným kolenem vypověděla službu, jako by mu ji někdo podsekl, a Charlie těžce dopadl na zem. V náručí stále svíral holčičku, aby ji uchránil před dalším zraněním.

Udělal se mu špatně a jeho zrak se rozostřil. Ke dveřím mu chyběly jen asi tři nebo čtyři metry, ale bylo mu jasné, že má nohu napadrt. Nezbyvalo mu nic jiného než se plazit.

Zraněnou dívku táhl za sebou. Za pár vteřin se dostal k budově. Dosáhnout na dveře si vyžádalo téměř veškerý zbytek jeho síly, ale nakonec se mu podařilo je otevřít.

Uvítal ho příval nářků a křiku takřka tuctu zraněných lidí.

Ač byl pomatený, dezorientovaný a pomalu začal ztrácet vědomí, měl matný pocit, že tu jsou také lidé,

kteří pomáhali raněným. Pustil dívku a rozhodl se najít Julii.

A v tu chvíli uslyšel její hlas, jak z té věavy volá:

„Charlie! Charlie!“

V jejím hlase neslyšel radost z toho, že ho vidí, slyšel jen zoufalství. Něco bylo špatně. A ona volala svého muže k sobě.

Snažil se k ní doplazit na loktech a po kolenou i za cenu toho, že odstrkával všechny, kdo mu stáli v cestě.

Když se k ní konečně dostal, nemohl hned pochopit, co to dělá. Ležela na zádech a tvář měla zkroucenou bolestí. A pak uviděl, že má zvednutá kolena a nohy doširoka roztažené. Podlaha pod ní byla celá mokrá a karmínově červená.

Mohla klidně rodit. Jenže tohle vypadalo spíš jako krváčení.

„Doktora,“ snažil se ze sebe vypravit Charlie, ale vyšlo z něj sotva jen zašeptání.

„Charlie,“ znovu uslyšel, jak ho volá. Tentokrát šlo v její intonaci rozpoznat vděk. Už ho viděla. Dokázal to.

Chtěl ji chytnout za ruku, protože doufal, že když se jejich ruce setkají, mohli by to všechno ještě přežít. Ale jen co se jejich prsty dotkly, všechno přikryla bílá mlha.

Část II – Návrat

Kapitola 1

Santa Monica, Kalifornie, šest let poté

Ve vzduchu se vznášelo prskání smažící se slaniny a zurčení dětského smíchu, když do kuchyně vtrhl šestiletý Ollie a za ním jeho tříletá sestra Meagan. Málem vrazili do Charlieho, který připravoval snídani.

„No tak děcka!“ napomenul je vesele Charlie. „Taťka kuchtí dobroty. Dejte mi chvilku pokoj.“

„Tati, proč s náma nejedeš do Disneylandu?“ zeptala se Meagan.

„Protože se vaše matka zrovna vrátila z New Yorku a celý týden vás neviděla, takže to bude výlet speciálně jen pro vás tři.“

„A taky musíš pracovat!“ připomněla mu hrdě Meagan.

„A taky musím pracovat,“ potvrdil Charlie a obrátil svoji pozornost zpět k plotně.

Julie byla pryč jen čtyři dny, ale Charliemu to přišlo jako celá věčnost. Přestěhovali se do Santa Monicy téměř před šesti lety. Charlie vzal místo v redakci pro místní politiku v *LA Times* a Julie se vzdala práce, aby mohla vychovávat děti. Vyměnili život plný dobrodružství za pohodlné přežívání na předměstí. Ale i tak, kdykoliv byla Julie nebo děti pryč déle jak dva dny, začal si dělat starosti. Nikdy si neodpustil, že nechal Julii odejít z náměstí samotnou, že nebyl po jejím boku, když ona a Oliver málem zemřeli při porodu. A od

chvíle, co se zotavil ze svých zranění, se zapřísáhl, že už nikdy nedovolí, aby se jeho rodina ocitla v podobném nebezpečí. A krom toho, čeho se mu vlastně podařilo v Uzbekistánu dosáhnout? Takřka ničeho. Následkem tragédie na Báburově náměstí se život tamních lidí jenom zhoršil. A proto si řekl, že je čas dospět, že skončí se snahami o nápravu světa a že odted' bude celým jeho světem pouze jeho rodina.

Julie věděla, že Charlieho bude to, co se jim přihodilo v Uzbekistánu, navždy pronásledovat. Dobrovolně obětovala veškeré vyšší ambice a spokojila se s „rozumným“ životem v Kalifornii. Ale jak tu teď ležela v posteli a pozorovala praskliny ve stropu, které se vinuly jako hadi, přistihla se, že ho viní za propast, která se mezi nimi vytvořila. Samozřejmě jí bylo jasné, že to není fér. Ve vztahu jsou vždy dva lidé a doposud se přičinila o odcizení mezi nimi téměř rovným dílem.

Jak by ale k sobě zase mohli najít cestu? Celý úkol se zdál příliš obtížný, a tak než aby sama hledala řešení, snažila se raději přesně určit okamžik, kdy se začali sobě navzájem vzdalovat.

Bylo sémě zaseto toho dne na Báburově náměstí? Ne. Těch několik prvních týdnů v Londýně, kdy se Charlie dával dohromady ze zranění a ona se zotavovala po Oliverově traumatickém porodu, si byli blíží než kdykoliv předtím.

A když Charlie navrhl, aby odletěli do Los Angeles, Julie nic nenamítala. V té době byli v podstatě bezdomovci. Nemohli se vrátit do Uzbekistánu, ale ani ve Spojených státech ani v Británii pro ně nebylo místo. V Londýně neměla Julie v podstatě žádnou rodinu. Otec jí zemřel rok předtím a matka pomalu chřadla v domově důchodců v Sussexu, takže když je pozval Charlieho starý kamarád z univerzity Sal Peretti, že mohou na pár

týdnů přijet a „pobejt u moře“, přišlo jim to oběma jako skvělé místo, kde si mohou vyčistit hlavu.

Krátce nato nabídl Sal Charliemu prestižní a dobře placené místo v *LA Times* a i Julie musela připustit, že společný život v jižní Kalifornii je skvělá myšlenka.

Ale když se nyní zvedla z postele a zahleděla se z okna na palmy na dvorku, uvědomila si, že už její první ústupek je obrátil tímto směrem. Myslela si tehdy, že Los Angeles bude jen krátká zastávka na jejich cestě a že se zase brzy oba vrátí ke svým kariérám v zahraničí.

Několikrát se pokusila na to téma zavést rozhovor, ale Charlie byl pokaždé neoblomný. Nehodlal vystavit Julii nebo děti jakémukoliv nebezpečí jen proto, aby vyhověli svým dobrodružným choutkám nebo přehnanému vrozenému hrdinství. Julie si myslela, že to bylo od Charlieho nefér, k nim oběma, ale zároveň ho chápala. A taky se snažila si namluvit, že chce vlastně spíš zůstat než odejít.

Tak se rozhodla nelámat si s tím hlavu. Protože chtěla, aby byl šťastný, a bylo jí jasné, že sama si nemá na co stěžovat. Charlie byl oddaný manžel a milující otec, chytrý a vtipný, k dětem něžný a štědrý, ale také přísný, když bylo potřeba. A co víc, děkovala každý den, že přežili ten strašlivý masakr v Andižanu a že se z nich stala rodina. Velmi snadno mohlo být všechno jinak. Jistě, právě tato zvláštní kombinace soucitu, vděku a viny jí bránila postavit se čelem narůstajícímu roztrpčení, které začalo prostupovat jejich manželstvím.

A teď dokonce zradila jeho důvěru.

Když vyšla ze sprchy, položila kufr na postel a začala vybalovat oblečení. Vtom si všimla, že zapoměla vyhodit lístek z výdeje zavazadel.

Neuvěřitelně ledabylá chyba. Nebo ho tam podvědomě nechala, protože doufala, že si toho Charlie všimne a přijde tak na její lež?

Zahlédla samu sebe v zrcadle a obrátila oči v sloup. Stála tady, na sobě růžovou mikinu s Mickey Mousem, a připravovala se na výlet do Disneylandu. Kdyby tak někdo z nich dole v kuchyni věděl, kde byla poslední čtyři dny.

Drapla lepidlo z listku a strhla ho z kufru.

Charlie nandal jídlo dětem na talíře, vypnul sporák a podíval se na hodinky. Věděl, že se Julie vrátila pozdě v noci, a chtěl ji nechat spát, ale děti začnou brzy zlobit a on musí být v devět v práci.

„Julinko, už jsi vzhůru? Snídaně je na stole!“

Julie se jako na povel přiřítla do kuchyně s bujarým voláním do zbraně: „Jsou všichni připraveni na cestu do kouzelného království!“

Meagan vzala matku útokem a pověsila se jí na krk. „Stýskalo se nám!“

„Mně se po vás taky moc stýskalo!“ zacvrlikala Julie a dusila Meagan polibky. Potom ji postavila zpátky na zem.

„Mně se nestýskalo,“ oznámil s velmi vážným výrazem Ollie. Charlie věděl, že to je jen Ollieho způsob, jak vyjádřit nesouhlas s nedávnou matčinou cestou do *Velkého Jablka*.

„No dobře, a nestýskalo se ti třeba po... Dereku Jeterovi?“ Julie mrkla na Charlieho a vytasila podepsaný baseballový míček.

Ollie vykulil oči. Teprve loni začal s t-balem, ale už nyní se považoval za největšího fanouška baseballu na světě. „Týjó!“ Chňapnul míček a dal se do zkoumání podpisu. „To je fakt podpis Dereka Jetera?“

Julie se zasmála. „Opravdu je to jeho podpis.“

„Počítá se to jako dárek k narozeninám?“

„Těžko říct,“ škádlila ho Julie. „Co myslíš?“

„Ani nápad!“

„A co já?“ dožadovala se Meagan a tahala přitom matku za mikinu. „Přineslas mi taky něco?“

Julie se sklonila a položila dceři ruku na ramena. „Pro tebe mám slib. Cokoliv jen budeš chtít z obchodu v Disneylandu.“

„Chci Kačera Donalda!“ Meaganina oblíbená kreslená postavička.

„Plyšového, nebo figurku na hraní?“

„Oba!“ zakřičela.

„No uvidíme. Možná necháme i Ollieho, aby si něco vybral.“

„Jen když nebude zlobit,“ dodala Meagan s maximální vážností.

Když Charlie pozoroval svoji ženu a děti, pocítil přívál štěstí a úlevy. Byla doma. Ve vesmíru byla opět nastolena rovnováha. Vše bylo, jak má být.

„Tak jo, kdo má hlad?“ zvolal nadšeně Charlie.

„Já! Já!“ Děti mávaly rukama a jejich tváře jen zářily.

„Už se to nese,“ řekl Charlie a položil talíře na stůl.

„Pro prince Ollieho francouzský toust, krapet připálený, aby nešlo vidět vajíčko, pro princeznu Meagan borůvkový lívanec, javorový sirup a jen trošku másla, a pro moji královnu anglická ovesná kaše s teplým mlíkem.“

„Jste velice laskav, Výsosti,“ zavtipkovala Julie, zatímco se děti pustily s vervou do jídla.

„Měla jsi mě včera v noci vzbudit,“ zašeptal Charlie a políbil ji na rty.

Ucítil, jak ztuhla a zvolila obranný tón. „Let měl zpoždění a taxikář byl úplný amatér. Dorazila jsem domů až ve tři.“

Chvíli se na ni díval, jako by ji sotva znal. Chtěl jí jenom něžně vyjádřit, že mu chyběla a že po ní touží, ale Julie to přijala jako obvinění. Vůbec ji nepoznával, ale nehodlal to řešit před dětmi. Možná byla jen unavená po dlouhé cestě.

„Prostě jsem rád, že jsi doma,“ řekl nakonec. „Tak si sedni a dej si snídani.“

Když uklidil kuchyň, pomohl Julii naskládat děti do jejího priusu a jako vždy jim dal kázání ohledně bezpečnosti cestování.

„Takže děcka, dobře si pamatujte, že tam bude spousta lidí a můžete se snadno ztratit. Doufám, že jste nezapomněly systém dvojic.“

Ollie nedával vůbec pozor, oproti Meagan, která, jako vždy dychtivá po přízni, zvedla ruku a vykřikla: „Vždycky mít Ollieho na dohled.“

„Tak je to správně.“ Charlie ji políbil, zapnul jí pás a opatrně zavřel dveře. Naklonil se do okýnka k Julii a viděl, že překotně píše esemesku na svém Black Ber-rym.

„Sestře,“ vysvětlila.

„Hlavně prosím nezapomeň,“ nedokázal nepřipomenout.

„Netelefonovat za jízdy...?“

Ignoroval to, o čem si byl jistý, že bylo drobné zakoulení očima a pokračoval. „Díval jsem se na Sigalert. ‚Pětka‘ bude ucpaná. Jeď opatrně.“ A pak, aby trochu zmírnil své rozkazování, dodal: „Prosím.“

Ve svých rozpacích se od ucha k uchu zakřenil, což Julii na moment jakoby odzbrojilo, a potom se naklonil do auta, aby ji políbil.

„Miluju tě,“ řekl napůl jako omluvu.

„Taky tě miluju,“ opáčila Julie poněkud více ledaby-
le, než by se mu zamlouvalo.

Teatrálně odložila Black Berry, zamávala mu a prudce vycouvala na ulici.

Když zmizeli za rohem z dohledu, pocítil Charlie, že se v něm pomalu začíná probouzet úzkost. Mimo-
děk se dotkl jizvy na zádech, kam ho střelili. Každý rok v době výročí Andižanu ho to místo začalo bolet,

což mu vždy připomnělo, jak křehký byl život, který si spolu s Julií vybudovali.

Obrátil oči v sloup, protože se sám na sebe zlobil, a snažil se zahnat pocity strachu. Všechno bylo v pořádku. Prostě jenom jeli do Disneylandu.

Kapitola 2

John Quinn se cítil krapet jako nahý. Normálně nosil pod vestou v pouzdře u pasu pětačtyřicítku *Les Baer* s upilovanou hlavní. Velmi nenápadná zbraň, s velkou palebnou silou. Ale v Disneylandu měli spoustu bezpečnostních opatření a kalifornské zákony byly příliš drakonické, než aby se odvážil přijít sem ozbrojený. Tak se musel spokojit s tím, že Julii s dětmi jen sledoval.

Bylo právě poledne a oni zrovna přešli ze Země dobrodružství do Země Divokého západu. Quinn je bedlivě pozoroval, ale přesto si nemohl nevšimnout jakéhosi pitomce převlečeného za Goofyho, jak stojí vedle obchodu se suvenýry, pózuje na fotky a dělá přitom svýma tříprstýma rukama vyumělkovaná a zženštilá gesta. Člověk by si mohl jen lámat hlavu, co to musí být za chlapa, aby se dobrovolně živil něčím tak ubohým a ponižujícím. Bože, jak to tady nesnášel. Ječící děcka, tlustí lidé a všudypřítomné zvonky a rolničky. Člověku z toho bylo zle.

Náhodou zahlédl svůj odraz v okně za Goofym, zkoumavě si sám sebe prohlédl a zhodnotil mimo jiné svůj převlek. Byl podsaditě postavy, s rameny jako profesionální zápasník, jeho postupující pleš zakrývala kšiltovka s obrázkem Medvídka Pú. Věděl, že dovede vyděsit lidi pouhým pohledem, a proto se rozhodl ho schovat za sluneční brýle značky Oakley.

Vžil se do své role otce, který čeká na děti, a zamával zcela náhodně na rodinku na Thunder Mountain, jako

kdyby to byl malý synáček Quinn, co si to náramně užívá na obrovské horské dráze.

Žádný malý synáček Quinn samozřejmě neexistoval. Ani tady, ani nikde jinde.

Znovu se zaměřil na tu ženu. Pozorovala zrovna svého syna, jak střílí ze vzduchovky na střelnici vedle Thunder Mountain. Dcera ji tahala za absurdní růžovou mikinu s Mickey Mousem a kňourala, že chce kam si jít. Quinn neslyšel, co jí matka odpověděla, ale mohl rozpoznat ujišťující gesta a žádost o trpělivost.

Díkybohu že neměl nikdy děti. Jen obrovská ztráta času a energie.

Její syn vystřelil několik posledních nábojů ze vzduchovky, ona ho pak chytla za ruku a odvedla obě děti kolem Goofyho do obchodu se suvenýry. Quinn se musel přiblížit ke vchodu do obchodu víc, než by se mu normálně líbilo, aby si mohl být jistý, že ji neztratí z dohledu, kdyby náhodou odešla ven druhými dveřmi.

Jistě, mobily byly pro sledovací agenty darem z nebes. Člověk si mohl Androidem zakrýt celý obličej a nikdo by ho nepoznal, zejména pokud si čas od času vyměnil nějakou část oblečení. Proto odhodil kšiltovku s Medvídkem Pú do koše a nasadil si ošuntělý rybářský klobouček, který měl schovaný v kapse u vesty.

Na zlomek vteřiny se žena otočila jeho směrem a on si pomyslel, že ho snad zahlédla. Nenuceně se k ní otočil zády a jal se zkoumat předražené suvenýry. Čekal a pomalu přitom počítal do deseti, než se znovu otočil.

Odcházela jakoby ve spěchu druhými dveřmi.

Protože se obával, že ho uviděla, rozhodl se odejít dveřmi, kterými vešel, a znovu je najít až venku.

Na chvíli si myslel, že je už v té změti obézních a absurdně oblečených turistů ztratil, ale vtom ji znova zahlédl. Zrovna vytahovala z objemné kabelky digitální foťák a aranžovala děti na zcela nezbytné společné foto.

„No tak, děcka, stůjte klidně,“ nabádala je. „Sýr!“

Byla to ubohá fotka: chlapec schválně šilhal a vypla-
zoval jazyk, zatímco holčička si mávala Kačerem Do-
naldem před obličejem.

„No to nevdí,“ řekla žena, zasmála se a chytla hol-
čičku za ruku. „Ollie, pojď. Meagan chce vidět ‚Malý
svět‘.“

Zatímco je sledoval a vyměnil si přitom zelený ry-
bářský klobouk za hnědou golfovou kšiltovku, musel
se pousmát.

Opravdu, pomyslel si. Svět je velmi malý.

Kapitola 3

Charlie prošel open-space kanceláří a pokýval kolegům na pozdrav. Bývaly doby, kdy se mu podařilo přesvědčit sebe sama, že místo v *LA Times* bude skvělé zaměstnání. Jít na schůzku představenstva pro územní plánování v Encinu sice nebylo to samé jako uhánět v Range Roveru západním Afghánistánem, ale ze začátku mu i tato práce nabízela výzvy. Během prvních pár let si musel vybudovat síť kontaktů, poznat důkladně celé město a přizpůsobit se překotnému tempu denní novinářiny. Těžko říct, jestli to byla změna k lepšímu, nebo k horšímu. Ty časy ale teď byly nenávratně pryč a Charlie zvládal většinu úkolů levou zadní.

Dnes se ho však zmocnilo drobné nadšení. Snažil se už dlouho odhalit korupční jednání v losangeleském vzdělávacím systému a Mac, mladý, nagelovaný počítačový šílenec, mu prý našel něco pikantního.

Když k němu Charlie přišel, hrál si Mac se svou náušnicí a civěl do počítače. Aniž by mrknul okem, drapl štos papírů a hodil je Charliemu. „Mám ty informace, cos chtěl,“ řekl s falešnou skromností.

Mac byl chytrý a přemýšlivý, a co víc, pokud bylo potřeba vypátrat cokoli v digitálním světě, nemohl se mu nikdo rovnat. Charlie nerad používal to slovo před lidmi z deníku, ale Mac byl v podstatě hacker. Hacker, který měl pracovat spíš pro Národní bezpečnostní agenturu nebo Wikileaks, ale který si prostě nějak neuvědomoval, jak svým talentem tady mrhá.

Charlie papíry zběžně prolistoval a nestačil se divit. „To je doopravdy rozpočet veřejných škol?“

„Každá položka z celé Kalifornie. Jestli chceš vědět, kolik utratila střední z Beverly Hills za toaleták, máš to tam.“

„Jak jsi –“ Charlie jen pohodil hlavou a usmál se. „To je jedno, radši to ani nechci vědět. Hlavně o tom nikomu neříkej, jo?“

„Ne nadarmo mi říkají Muž z Pentagonu.“

Charlie se uchechl a zamířil ke svému stolu.

„Jo a Charlie,“ zavolal za ním Mac, „sháněl se po tobě Sal.“

Charlie sebou škubl. Kvůli recesi a úbytku čtenářů se deník už dlouho potýkal s existenčními problémy. Jen loňské léto bylo propuštěno dvacet šest lidí a Sal Charliemu neustále naznačoval, že by měl projevit trochu více „pružnosti“, pokud nechtěl, aby příště byla řada na něm. Charlie věděl, že Sal hodlá další kolo propuštění uskutečnit na začátku jara, a kde se vzal, tu se vzal, duben se přehoupl do května.

Začnou padat hlavy dneska?

Charlie si položil tašku ke stolu a zamířil do Salovy kanceláře. Když do ní vešel, naznačil mu Sal prstem, aby počkal, než dotelefonuje.

Charlie si sedl na Salovu ošuntělou pohovku a jeho pohled upoutaly zarámované fotky na stěně. Hlavně jedna z nich ho zaujala: *Charlie a Sal v Tibetu*, zrovna když byli oba čerstvě po škole. Přijeli do Tibetu jako novináři na volné noze, aby napsali o protestní hlaďovce tamních zaměstnanců, a nějak se jim podařilo udělat první rozhovor s organizátorem stávký Zhou Yongem. Pro čtyřiadvacetileté mladíky to byl obrovský úspěch a Charliemu to jen potvrdilo, že mají před sebou skvělou budoucnost. Naplánovali si, že se stanou posledními gonzo žurnalisty, budou vyhledávat

nejdrsnější příběhy v nejneprístupnějších lokalitách, napravovat společenský řád a poneseu pochodeň pravdy proti lži a zlovolné moci. Ale jakmile se z Tibetu vrátili, Sal Charlieho velmi překvapil, když přijal místo obyčejného redaktora v *Chicago Sun Times*. Za pár let se ve vydavatelství *Tribune* vypracoval až na manažerskou pozici, za což si ho Charlie dobíral při každé příležitosti. Jistě, po událostech v Uzbekistánu musel Charlie přiznat, že je nesmírně vděčný, že má v branži kamaráda s takovým vlivem. A přestože byl Sal Charlieho editor a šéf, snažil se, aby s Charliem nikdy nejednal jako s podřízeným. Byli přátelé a přátelství je nesmírně důležité.

Sal zavěsil, vzhlédl od svého stolu pokrytého papíry a povzdechl si. Byl to chlap jak hora s hustým porostem krátce zastřižených černých vlasů a s pupkem, který mu přetékal přes opasek. „Zavři prosím dveře.“

Charliemu bylo jasné, co přijde. „Mluvil jsi s vedením?“

Sal přikývl. „Trvají na tom a postavili si hlavu. Jestli si nenecháš přidělit dlouhodobé mise v zahraničí, nemůžeme obhájit tvůj plat.“

„Takže mě chtějí vyhodit.“

„Dobře víš, jaké úspory se snažíme dělat. Za peníze, co ti platíme, můžu přijmout tři nadané absolventy žurnalistiky.“

„Myslíš, že mě můžeš nahradit nějakými studentíky?“

Bylo vidět, že se z toho Sal snaží vykroutit. „Hele, Wallace měl jet napsat reportáž o tom ekonomickém summitu v Šanghaji, ale zasek se v Libyi. Myslel jsem si, že by to pro tebe mohla být skvělá šance znovu se do toho dostat. Jedná se o analýzu. Dva týdny, možná tři, a jsi zpátky doma.“

Když Charlie neodpověděl, rozpráhl Sal netrpělivě ruce a řekl varovným hlasem: „Charlie, musíš znovu

začít psát ve velkém. Jsi příliš vysoce kvalifikovaný, než abys pracoval tady.“

„Když jsem sem přišel, dohodli jsme se...“

„To bylo před šesti lety...“

„Dohodli jsme se, že zůstanu tady a budu psát o domácích záležitostech. Tak zněla domluva.“

Sal se naklonil dopředu, rukama si podepřel bradu a dlouze a kriticky se na Charlieho podíval. „Co všechno jsi řekl Julii?“

Charlie sebral ze Salova stolu jednu ze svorek na papír a mrštil jí směrem ke koši.

Sal se ovšem nedal odbýt. „Už dva měsíce se to dusí pod pokličkou, a ty jsi jí o tom ještě neřekl?“

„Až doposud jsem si myslel, že to není zas tak vážné,“ odpověděl Charlie. Ještě než to vyslovil, bylo mu jasné, jak hloupě může taková výmluva znít.

Sal se opřel zpátky do židle, jako by ustupoval. „Podívej,“ řekl, „vím, čím vším jste si museli projít, ale nemyslíš, že je načase, abys to všechno hodil za hlavu a vrátil se do světa profesionální novinářiny? Myslím, že s tím Julie určitě nebude mít problém.“

„Bavili jste se o tom spolu?“ Charlie viděl Salovo váhání; zřejmě ji nechtěl prozradit. „Co ti řekla, Sale?“

Sal se naklonil blíž a snažil se znít klidně a vyrovnaně. „No tak, kámo, když jste se s Julií poznali, oba jste přece chtěli, aby vám svět ležel u nohou. Nemůžeš z ní dělat maminu v domácnosti...“ Jen mávl rukou po zaneřáděné kanceláři plné rozházených papírů. „Tohle přece nejsi ty.“

„Co ti řekla?“ trval na svém Charlie.

„Že se dusí, Charlie.“

„To ti řekla?“

„Řekla to Lauře a ta to řekla mně.“

Laura byla Salova žena a Julie se s ní velmi skamarádila, takže tento důkaz z doslechu, jakkoliv byl k vzte-

ku, mohl být pravdivý. A Sal rozhodně nebyl žádná drbna.

Charlie hledal nějaké potvrzení a v mysli se mu vybavila situace z rána.

Juliina podrážděnost a to, jak se k němu chovala venku u auta. Letmé „taky tě miluju“ a to, jak rychle vyjela na cestu, jako by se nemohla dočkat, až se dostane pryč.

Dusím. Já dusím vlastní ženu.

Sal ještě neskončil. Zdálo se, že toho má hodně na srdci a že, ať se děje, co se děje, to ze sebe musí dostat.

„Možná, že mě pošleš do háje, ale chci ti dát pár dobrých rad ohledně manželství. Jedu už takříkajíc druhé kolo a můžu ti proto popsát, co se podělalo při tom prvním. Vůbec jsme se nehádali. Ale měli jsme se hádat. Místo toho jsme k sobě byli pořád hrozně slušní, až jsme se vzájemně odcizili. Byli jsme jako dva neznámí lidé, každý se svým tajemstvím. Nechci, abys tak dopadl i ty.“

Charlie chvíli seděl a nic neříkal. Bylo mu jasné, že jestli ještě chvíli zůstane v Salově kanceláři, řekne něco, co by mohlo ohrozit jejich přátelství, nebo co by ho mohlo stát místo. Beze slova se zvedl a s trhnutím otevřel dveře.

Kráčel přes celou kancelář a na své kolegy ani nepohlédl. Došel k výtahu, stiskl tlačítko a čekal, ale neměl nejmenší tušení, kam chce vlastně jet.

Kapitola 4

Julie seděla s Meagan a Olliem v lodce, která se pomalu pohupovala po trase „Malého světa“. Přepřelání roboti z padesátých let, téměř hypnotická, neustále se opakující písnička, kolébání loďky – to všechno jakoby jedinečně doplňovalo rozbouřený stav její mysli.

Člověk nemůže milovat to, čemu ubližuje, pomyslela si. Byl to oblíbený výrok z jejího oblíbeného filmu. Richard Burton vysvětluje Peteru O'Tooleovi ve snímku *Becket*, že král Jindřich, ztvárněný O'Toolem, nenávidí obyčejný lid právě proto, že s ním špatně zachází.

Tato věta ji zaujala už na střední, když ten film viděla poprvé, a od té doby jí zůstala v hlavě, protože měla pocit, že dokáže tolik vysvětlit o lidské povaze. A také jí pomáhala pochopit, proč se chovala k Charliemu dnes ráno tak mizerně. *Ublížila* mu, a než aby to přiznala, chovala se podrážděně, netolerantně, s pasivní agresí. Využila jeho slabostí a zároveň odmítla ukázat své.

Dělalo se jí zle z toho, že to zašlo tak daleko. Zejména proto, že ho stále milovala a velmi si ho vážila za to, jaký je, přestože ten muž, do kterého se zamilovala, už se v některých ohledech změnil. Jenže jak mu teď jen mohla vysvětlit své lži? Jedna její část si přála, aby zahlédla na kufříku ten lístek nebo aby aspoň měla odvahu ho tam nechat, aby ho našel později. Alespoň by měli jak začít debatu o svých problémech.

„Mami, koukej!“ vykřikla Meagan a tahala Julii za rukáv, čímž ji vytrhla z rozjímání. Ukazovala na arab-

ské panenky s kefijami. „Proč mají ty šátky přes obličej?“

„Patří to k jejich náboženství,“ snažila se jí Julie vysvětlit. „Jako třeba někteří Židé nosí černé klobouky a kabáty. Je to něco jako uniforma.“

„Jako Santa Claus?“

Julie se nemohla nepousmát. „Jo, tak trochu.“

Tato odpověď, zdálo se, Meagan uspokojila a ta se proto jala opět v úžasu pozorovat představení kolem sebe. Na krátkou chvíli byla Julie schopná dívat se na atrakci Meaganinýma nevinnýma očima a užívala si té představy, že by lidé všech kultur spolu mohli žít v míru.

Práce pro World Vision ji ale bohužel naučila, že lidé se ve své podstatě chovají dle kmenových zvyklostí, že téměř vždy potřebují nějakého bubáka, proti kterému se mohou sjednotit, a že výběr konkrétního bubáka představuje klíčovou a nezbytnou součást identity každého člověka.

Napadlo ji, že někdy si podvědomě vytvořila svého bubáka z Charlieho. Zdroj její nespokojenosti, který vinila za vše, co chybělo jejímu životu. Nebylo to fér a věděla, že takhle už to dál jít nemůže.

Chytla se bezpečnostního madla loďky před sebou. Bude to muset být dnes. Všechno mu řekne, i když to způsobí spoustu bolesti. Po dlouhé době mohla konečně dýchat z plných plic. Ačkoliv se netrpělivě chvěla očekáváním a strachem, cítila, jako by jí právě spadl kámen ze srdce.

Loďka vyplula z temného tunelu, jemně se otřela o vodící zábradlí a vynořila se s nimi do svitu odpoledního slunce. Když zastavili, vzala Julie obě děti za ruce a vyvedla je po můstku do „Země fantazie“.

Cítila se svobodná.

Kapitola 5

Charlie se přistihl, že už nějakou dobu bezcílně jede po Olympic Boulevard, převaluje v mysli Salovy palčivé výroky a znovu a znovu se jimi probírá. Opravdu se Julie *duší*? Má před ním *tajemství*? Opravdu se po letech opatrného obcházení všech problémů vzájemně *odcizili*?

V některých chvílích si byl jistý, že Sal všechno hrozně přehání, že ho tak snad chce donutit, aby se sebou začal něco dělat. Ale jindy měl zase neodbytný pocit, že Sal má nejen pravdu, ale že on sám neví ani polovinu toho všeho.

Tak jako tak nemohl popřít jednu věc: po všech těch letech se opravdu s Julií vzájemně odcizili. Typické jiskření a vtipkování, které mezi nimi dříve bylo, se takřka zcela vytratilo a nahradily ho věcné rozhovory o banálních detailech jejich domácího života. Kdo zaveze které dítě na jakou hodinu, s kterým párem budou večeřet který večer, kdo zavolá zahradníkovi nebo instalatérovi... A jejich milostný život, který byl vždy tak zarpulitý a divoký, se stal vlažným a sporadickým. Dokonce i diskuze o dětech, což je vždy dokázalo přivést k sobě a podnítit vzájemné city, se staly netečnými a rutinními.

Dříve si myslel, že tohle všechno je pouze výjimečné období, pouze dočasný útlum v přirozeném vývoji jejich manželství. Ale jestli je pravda to, co Sal tvrdí, a i on sám dnes cítil, že možná ano, tak to znamená, že jde opravdu do tuhého.

Charlieho vylekalo vytrvalé troubení klaksonu. Chvilí mu trvalo, než si uvědomil, že nečinně stojí na zelené a po levé straně ho míjí jedno auto za druhým, zatímco řidič za ním na něj rozčileně mává, aby se hnul.

Když sešlápl plyn a vydal se směrem na západ, napadlo ho, že by se asi měl rozhodnout, kam vlastně chce jet. Pravděpodobně měl původně v úmyslu jet domů, ale představa, že bude sám sedět doma, civět na rodinné fotky na stěnách a snažit se přijít na to, kam se poděla láska v jejich vztahu, se nejevila jako to pravé řešení. Ale co měl teda dělat? Zajít si na cvičné odpaliště do Rancho Parku? Dát si latté ve Starbucksu a pozorovat všechny ty dychtivce, co se snaží stát se scénáristy?

Když Charlie dorazil domů, odložil notebook a otevřel si vychlazené pivo. Sedl si v kuchyni za stůl a rozhlédl se kolem: francouzské hrnce a pánve tak přepečlivě vybrané ve Williams-Sonoma, stůl a židle z Restoration Hardware, vinné sklenice Riedel, nože Wüsthof... jaký život si to vlastně pro sebe vytvořili?

Vyrostl v dělnickém prostředí městečka Youngstown v Ohiu a většinu oněch sedmnácti let se snažil z něj uprchnout. Nikdy nechtěl skončit jako velká ryba v malém rybníce. Mířil vysoko. Vždycky se chtěl podívat do světa a něco po sobě zanechat. Večer předtím, než odešel na univerzitu, se opil a vylezl po zrezavělem železném žebříku na nejvyšší komín ocelárny Republic Steel a křičel seshora na matná světla svého skomírajícího rodného městečka: „Jdi se vycpat, Youngstowne!“

Bylo maloměstské přežívání, které si vytvořil tady v Los Angeles, v něčem méně tíživé a dusivé? Jak vůbec mohl dopustit, aby to došlo až sem?

Otevřel počítač a zkontroloval e-maily. Sal mu poslal nějaké materiály o té konferenci v Šanghaji a na konci připsal výstižně: „Nejvyšší čas se zase chopit kormidla.“

Charlie si materiály uložil na disk a zamyslel se, co by to asi znamenalo, kdyby opět začal létat po celém světě. Věděl, že své obavy o rodinu povětšinou hrozně přeháněl, že na světě existuje bezpočet bankéřů, marketingových manažerů, obchodních zástupců ve všech možných firmách, kteří byli ve vzduchu na cestách tři čtvrtiny roku, a ani je nenapadlo si dělat hlavu z toho, že nechávají doma rodinu samotnou. Jenže oni si neprošli tím, čím on. Neviděli svoji ženu napojenou na dýchací hadičky na JIPce, ani své předčasně narozené dítě, jak ho celé týdny píchají a testují v inkubátoru.

Charlie si dokumenty letmo prošel a snažil se představit si sebe v letadle, v hotelu, jak volá nebo skypuje každý večer domů, jak se do něj zahryzává smutek z fyzické vzdálenosti mezi ním a jeho ženou s dětmi, jak se postupně užírá svými obavami, že se jim něco stane. A i kdyby se takovými věcmi nezabýval, jaké by to asi bylo prostě jen nebýt s nimi každý den? Promeškat zápas předškolní ligy nebo taneční besídky? A jak by asi pak mohl napravit problémy v jejich vztahu s Julií, kdyby byl z ničeho nic mimo domov na tak dlouhou dobu?

Odstrčil počítač. Nemohl nad takovými věcmi uvažovat, dokud se nevrátí domů Julie a nepromluví si s ní. Vyskočil od stolu a začal dělat večeři. Pokud nenechá Julie děti přecpat se cukrovou vatou a dalším svinstvím, budou hladoví jako vlci, jen co vejdou do dveří. Uvítá je jejich oblíbeným jídlem, špagetami s Charlieho vyhlášenou rajčatovou omáčkou, a potom, jen co půjdou děti na kutě, se s Julií vydá na cestu sebepoznání a společné nápravy jejich manželství.

Zlehka osmahl na olivovém oleji dvě cibule a česnek, přidal pár čerstvých rajčat a koření a nechal vše pozvolna dusit. Pustil kohoutek v dřezu, naplnil hrnec vodou, postavil ho na sporák a zapnul plyn. Bude to trvat pat-

náct minut, než začne voda vařit, a dalších dvanáct, než se uvaří těstoviny. Do té doby snad dorazí domů.

Zapnul televizi, jestli nedávají nějaký zápas, když vtom mu zazvonil telefon. Byla to Julie.

Zvesela ji pozdravil.

„Volám z nejskvělejšího místa na zemi!“ křičela Julie rozjařeně.

„Vy jste ještě pořád tam?“

„Právě jsme nasedli do auta,“ řekla Julie přes Bluetooth. „Bylo to naprosto skvělé, že jo, děcka?“

Charlie v pozadí slyšel Meagan a Ollieho nadšeně volat.

„Tak to rád slyším!“ řekl.

„A jak ses měl ty?“ zeptala se Julie.

„Dobrý. Normálka. Za jak dlouho budete doma?“

„Vypadá to, že na ‚pětce‘ je zácpa.“ Charlie uslyšel hlasité zatroubení a potom Julie zakřičela: „Do hajzlu!“

Charlie cítil, jak mu stoupá tlak. „Všechno v pohodě?“

„Jo, jen nějaký debil, co neumí řídit.“

Charlie potlačil nutkání kázat jí o bezpečnosti na cestách a čekal, co sama dál řekne.

„Možná bych mohla být doma dřív, když pojedu tou tvou fajnovou trasou, cos mi popisoval.“

„To je víc než šest různých dálnic,“ řekl Charlie. „Ale můžu tě navigovat po telefonu, než se dostaneš na ‚čtyřistapětku‘.“

„Myslela jsem, že nechceš, abych telefonovala za jízdy.“

Charlie ovšem své obavy nezveličoval. Dálnice kolem L. A. byly učiněné bludiště a někdy dokázaly zmást i lidi, co tu žili celý život, a každý věděl, že Julie má hrozný orientační smysl. Nicméně se mu povedlo, aby jeho hlas zněl klidně. „Vím, co jsem říkal, ale je tam spousta sjíždění a křížení. Fakt by bylo lehčí, kdyby –“

„Dobře, dobře. Blížím se teď na ‚jedenadevadesátku‘. Jedu správně?“

„Musíš se držet vpravo a dát se směrem na západ.“

„Oukej, jsem tu,“ řekla Julie. „Vypadá to tady daleko líp. Kam mám jet dál?“

Charlie promíchal omáčku. Před dvěma minutami voněla výborně. Teď už to nebylo ono, jako by připálil česnek nebo co. „Za deset minut najedeš na ‚šestsetpětku‘.“

„Neeech tooohooo!“ ozval se vzadu vysoký, pištivý hlas.

„Co je, Meagan? Ollie! Ty štípeš svoji sestru?“

Sakra. Charlie jen doufal, že Julie sleduje cestu, a ne děti.

„Aaauuu!“

„Ollie! Přiznej se. Štípal jsi zase svoji sestru?“

„Nevím,“ ozval se Ollieho vzdálený, mrzutý hlas.

„Meagan, okamžitě mi přestaň kopat do sedadla!“ zaburácela Julie přes mobil Charliemu do ucha. „Meagan, broučku! Nech toho.“

„Dělá to celý týden,“ přidal se Charlie. „Za chvilku se uklidní a...“

„Drahoušku, to nic není!“ zavolala Julie. „Řekni mamince, co tě trápí.“

„Mami, začíná rudnout,“ zakřičel Ollie.

„Dobře, broučku,“ řekla Julie nahlas, aby ji bylo slyšet přes všechen ten křik. „Maminka zastaví, jo?“

„Julie, nezastavuj na dálnici!“

„Nezastavuju na dálnici,“ řekla podrážděně. „Je tu sjezd. Zastavím tam a uklidním ji. Zavolám ti za pět minut.“

„Nevím, jestli to je ten nejlepší –“

Telefon ztichl.

Charlie ho opatrně položil na linku.

Určitě se znovu ozve za pět minut.

Kapitola 6

Charlie se podíval na hodiny: 19:04.

Uběhlo 31 minut. Co mohla jenom dělat? Proč se mu ještě neozvala zpátky?

V duchu si namlouval, že jde zase jen o další případ jeho úzkostlivosti, ale za boha si nemohl představit, co by mohla Julie dělat půl hodiny na dálničném sjezdu uprostřed noci. Hned jak se Meagan uklidnila, což je obvykle otázka pár minut, měla už být Julie zpátky na cestě.

Vzal telefon a znovu vytočil její číslo.

„Dovolali jste se Julii Davisové. Prosím zanechte vzkaz.“

Zavěsil, aniž by zanechal jakoukoliv zprávu, a obrátil svoji pozornost na baseball v televizi, aby přišel na jiné myšlenky. Nadhazovač hostů, klučina, který vypadal, že by měl hrát spíš juniorskou ligu, vystrajkoval poslední tři pálkaře jedenácti nadhozy. Kosil je přitom míčky o rychlosti 156 kilometrů za hodinu. Charlie vypnul televizi a znovu se podíval na hodinky: 19:11.

38 minut.

Šel ke dveřím a očima hledal na ulici Juliino auto. To bylo samozřejmě zcela zbytečné. V žádném případě ještě nemohla být doma.

Znovu jí zavolal. „Dovolali jste se Julii Davisové. Prosím zanechte –“

Vrátil se do domu a zjistil, že se voda už nějakou dobu vaří. Přikryl hrnec poklicí.

43 minut. Možná se Meagan počurala a potřebovala převléknout? Možná Ollie potřeboval jít na záchod? Možná musela Julie natankovat? Mohlo něco nebo všechno z toho zabrat čtyřicet tři minut?

Znovu jí zavolal. Rovnou hlasovka.

Zkontroloval příchozí esemesky a e-maily. Nic.

Začal nervózně popocházet po kuchyni a automaticky přitom uklízet linku.

51 minut.

Sedl si k notebooku, přihlásil se na MapQuest a našel si podrobnou mapu Anaheimu. Dostala se na dálnici 91 West a potom kam? Jak dlouho spolu telefonovali, než sjela? Dvě minuty, možná tři? Dvojklikem si přiblížil mapu, aby viděl více detailů.

Jestliže jsou jeho výpočty správné, sjela buď na Pioneer, nebo Norwalk Avenue. Rychle si našel dvě nejbližší nemocnice. Norwalkská obecní na východě a U svatého Jana na severu.

Nejprve zavolal ke Svatému Janovi. Odpověděl mu automat. Trvalo další tři minuty, než se ozval hlas z pohotovosti.

„Dobrý den, tady Charlie Davis. Chtěl bych vědět, jestli...“ Na chvíli se odmlčel. Pouhé vyslovení těch slov mu působilo žaludeční nevolnost. „Chtěl bych vědět, jestli k vám během poslední hodiny nepřivezli moji ženu a děti.“

„Jejich jména prosím,“ odpověděla zdravotní sestra odměřeným hlasem. Charliemu se zdálo, že slyší, jak buší do počítače.

„Moje žena je Julie Davisová, Oliver a Meagan se jmenují moje děti. Jsou jim šest a tři roky.“

„Vydržte chvílku.“

Ozvala se nekvalitní reprodukováná hudba, jako když pouští Beatles ve výtahu.

Charlie znovu zkontroloval hodinky: 19:33.

Sestřička se vrátila k telefonu rychleji, než by Charlie čekal. „Je mi líto. Nepřijali jsme žádnou Julii Davisovou. Žádného Olivera nebo Meagan.“

19:37. Už to byla víc jak hodina.

Snažil se namluvit si, že se jí určitě jen vybil Black Berry, ale to moc nedávalo smysl. Měla přece nabíječku zabudovanou v autě. A i kdyby nějakou náhodou ztratila telefon, když vystoupila z auta, určitě by si někde půjčila od někoho jiný. Nebo by použila budku. Řekla, že zavolá zpátky za pět minut. A muselo jí být jasné, že si bude dělat starosti. Ať už byla jakkoliv frustrovaná nebo našťvaná, nebylo v jejím stylu ho takhle trestat. To by bylo kruté a takové chování bylo Julii zcela cizí.

Hodiny v kuchyni poskočily na 19:42.

Vypnul plyn a upřel zrak na své klíče na kuchyňské lince.

Bylo mu jasné, že to, co si myslí, je šílenost, že se poddává svým největším, iracionálním obavám. Ale komu tím pomůže, když bude nečinně sedět v kuchyni?

Shrábl klíče a vyrazil ke svému pathfinderu. O deset minut později už uháněl po „čtyřistapětce“.

Kapitola 7

Nad obzorem se pozvolna snášelo letadlo a směřovalo k hladkému přistání na letišti LAX, zatímco Charlie uháněl směrem ke „stopětce“ rychlostí 140 kilometrů za hodinu. Tolik spěchal, když vystartoval z domu, že ani neměl čas natukat cíl do GPSky, takže neměl žádný počítačem určený čas příjezdu. Ale počítal, že se tímto tempem dostane na Pioneer Avenue zhruba za půl hodiny.

Snažil se sám sebe přesvědčit, že k tomu nedojde, že do té doby se mu Julie určitě ozve. Zavolá a on to bude muset otočit, počkat na ně doma, vysvětlit, proč je oblíbené jídlo jejich dětí studené a spálené. Celá tato událost bude jen trapným doznáním, že je příliš úzkostlivý, že se nad to musí povznést.

Znovu zavolal Julii.

„Dovolali jste se –“

Zavěsil a zabočil na „stopětku“ směrem na východ.

Obchody se jen mihly, jak zatočil na „šestsetpětku“ směrem na jih. Už jen dva kilometry na „jednadvadesátku“. Mrknul na hodiny na přístrojové desce: 20:08. Téměř půldruhé hodiny, co sjela z dálnice.

Ještě jednou jí zavolal na mobil. Rovnou hlasovka.

Zkusil pevnou domů. Jen pro jistotu. Žádná odpověď.

Teď už uháněl po „jednadvadesátce“. Už jen kousek. Buď to byla Pioneer, nebo Norwalk. Byl si tím téměř jistý. První po cestě byla Pioneer, a tak na ni sjel.

Sjezd okamžitě ústil na benzínku Mobilu, ale Julie by přijela z druhé strany a on musel jít po jejích stopách. Zahnul doleva a podjel dálnici. Nalevo stálo bistro Denny's, vpravo motel Quality Inn. Když viděl severní nájezd, bylo mu jasné, že Julie nejspíš zajela přímo na benzínku „76“. Zastavil na ní a očima hledal její prius. Přes cestu stál Chevron. Za ním El Pollo Loco. Frekventovaná oblast. A ve 20:14 ještě docela rušná.

Charlie vystoupil z auta a začal zkoumat okolí. Nikde ani stopy. Vytáhl telefon a vešel do prodejny.

„Viděl jste tuto ženu a děti?“ zeptal se prodavače a na malinkém displeji mu ukázal rodinnou fotku. „Byli tady dneska večer?“

Zákazníci ve frontě před ním se na něj ohledli: *Kdo si sakra myslíš, že jsi?* Charlie si jich nevšímal.

„Dneska! Během několika posledních hodin. Byli tady?“

Jako odpovědi se mu dostalo pouze lhostejného pokrčení ramen.

Charlie vyrazil ze dveří, utíkal k Chevronu a cestou očima prolétl matně osvětlenou ulici s domky.

Opět nic. Hledal prodavače, jenže tady už byla prodejna zavřená. Jen samoobsluha.

Vydal se zpátky na „jedenadvadesátku“ a uháněl na Norwalk Boulevard. Jestliže nebudou ani tady, neměl tušení, co bude dělat dál. Sjel z dálnice, znovu podjel nájezd a snažil se jet tak, jak asi jela Julie. Na stopce se rozhlédl na obě strany, i když vlastně ani nemusel. Přímo před ním bylo to jediné, co mohlo upoutat Julii- nu pozornost – osamocená čerpací stanice. Přejel cestu a zastavil u ní.

V porovnání s Pioneer Avenue byla Norwalk velice klidná. Strašidelně klidná. Přes cestu byly kanceláře instalatérské firmy, dále po cestě se za zanedbanými

stromy krčil ošuntělý kancelářský komplex. V tuto denní dobu už byli všichni dávno doma. Jak tam tak stál ve večerním vánku a pozoroval auta na dálničním přejezdu, všiml si náhle, že na zemi leží pohozená hadice od benzínové pumpy a odkapává z ní benzín na asfalt.

Přišel blíž a viděl, že je stočená jako had. Tohle nevypadalo dobře. Vedle hadice leželo na zemi něco šedého. S neustále rostoucím pocitem neklidu k tomu přistoupil, když vtom si uvědomil, co to je...

Kačer Donald.

Zbrusu nový Kačer Donald, plyš ještě hebký a čistý, vzadu štítek z obchodu se suvenýry z Disneylandu.

V Charliem se zvedla vlna adrenalinu. Na krátkou chvíli se zaradoval, ale pak ho s náhlou a temnou předtuchou napadlo, že plyšák sice mohl jen neškodně vypadnout z okýnka, ale ta povalená čerpací hadice vedle něj... dohromady to nevěstilo nic dobrého.

Charlie se rozhlédl kolem. Nikdo tu nebyl. Ani prius zaparkovaný u benzinky, ani –

V tu ránu zaslechl vysoký kvílivý zvuk přibližující se sirény.

První černobílá šmouha se mihla po cestě, dle Charlieho odhadu rychlostí 110 kilometrů za hodinu. O čtyři vteřiny později následovala další. Potom ještě jedna.

Instinkt Charliemu říkal, že to jede policie pro jeho rodinu.

Přiběhl k autu a vyrazil na Norwalk Avenue. Policejní auta měla před ním podstatný náskok, a tak Charlie dupnul vši silou na plyn, až se ručička tachometru vyšplhala ke sto třiceti.

O necelý kilometr dál světlometry před ním zpomalily a zatočily do ulice mezi domky.

Následoval je. O dvě ulice dál další odbočka doleva, potom doprava. Pak znova vlevo kolem žluté cedule s nápisem SLEPÁ ULICE.